

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 April 1914

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

Nr 7. Årg. 32

Givandets nåd.

Av Karl Palmberg.

Text: 2 Kor. 8: 1—9 och 9: 6—11.

(Forts.)

II.

Den nåd, varom aposteln här talar — givandets nåd — var förverkligad hos de macedoniska kristna. »Under mycken beprövelse i lidande har deras överflödande glädje och deras djupa fattigdom flödat över, så att de givit rikligen i enfald.» I lidandet hade Gud givit dem mycken nåd, så att de blivit beprövade kristna. Icke var lidandet något gott i och för sig, men hade de icke lidit, så hade de icke blivit så rikligt hugsvalede; såsom en moder ju alltid visar sig ömmast mot det lidande barnet. Hugsvalelsen hade överstigit lidandet, så att de givit sig till tåls och därtill blivit stadgade och sålunda bättre kristna. Drager man sig ur lidandet, så får man mindre hugsvalelse och blir en sämre kristen; går man tåligt genom det, så får man rikare hugsvalelse och blir en bättre kristen. Man vinner alltid på att bli stilla hos Gud. Så hade dessa kristna gjort.

Det är mycket *egendomliga* ord aposteln använder om deras givande, ord, som kräva icke blott djup eftertanke för att förstås, utan framför allt *tro*. »Deras överflödande glädje och deras djupa fattigdom har flödat över, så att de givit rikligen i enfald» eller, såsom det egentligen heter, har »överflödat till deras enfalds rikedom». Orden äro hårt sammanträngda, ett bevis på, med vilket allvar aposteln här skrev. Egentligen heter det: »fattigdom till djupet eller botten»; d. v. s. deras fattigdom hade ingen gräns, hade gått så djupt det var möjligt. Enligt vanligt förstånd hade ju så fattiga människor bort *mottaga* understöd av andra, men i stället hade de träget bett aposteln om den nåden att få vara med om understödet till de fattiga trosbröderna i Jerusalem. Detta uttrycker aposteln med orden: »deras glädjes överflöd och deras fattigdoms djup har flödat över»; det är, glädjen att få giva var så stor, att de hellre led o

så bottendjup fattigdom, än de försakade att vara med om det nämnda sammanskottet. De hade sålunda, ehuru nyss omvända, fått riktigt klara trons ögon att se med. De förstodo givandets nåd.

De hade givit *riktigt* eller, såsom det heter, till *enfalds rikedom*. Detta egendomliga talesätt blir tydligt, om man betänker, vad som menas med ordet *enfald*. Menas därmed okunnighet, fäkunnighet eller rent av dumhet, såsom ordet oftast förstås? Ingalunda. Ordsammansättningen »fald» är ju nära släkt med »fäll»; således betyder ordet *enfald* egentligen det blott *en gång föllade* eller *vecklade*; vilken betydelse nära överensstämmer med det grekiska ord aposteln här använder. Aposteln vill alltså säga, att de kristna i Macedonien hade hållit sig blott till *ett*, nämligen till *vad Kristus ville i detta fall* och *vad de fattiga troende i Jerusalem behövde*, väl ock till den lön, Kristus skall giva i sin tillkommelse och sitt rike. Att giva så är att giva i *enfald*. Att giva i *mångfald* åter vill säga att *hava alla möjligheter utredda, innan man giver*. Sålunda — då det gäller t. ex. givandet till missionen — att veta, att missionsarbetet bedrives alldeles fullkomligt; att varje missionsarbetare är utan fel; att ingen av dem utarbetar sig i förtid; att hedningarne genast skola lyssna till och omvända sig; att inga avfall ske bland de omvända o. s. v. Detta vore att giva i *mångfald*, vilket i verkligheten naturligtvis blir att icke giva alls.

Den förste i raden av givare i *enfald* var, säger aposteln, *Jesus Kristus*: »I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd,

att han, ehuru rik, vart fattig för eder skull, på det att I skullen varda rika genom hans fattigdom.» Vilket högt och därtill tydligt exempel! Skulle han — för att tala på människosätt — hava haft alla möjliga hinder undanröjda, innan han steg ned till jorden, så hade han stannat i himmelen och vi varit evigt förlorade. T. ex. om han fordrat som villkor att få veta, att varje människa skulle hälsa honom välkommen, då han kom hit ned, eller att alla skulle frälsas, för vilka han skulle gjuta sitt blod; eller att alla de troende skulle leva lika helt för honom, som han levde för dem o. s. v. Men så gjorde han icke, utan såg blott på Faderns vilja och vår stora nöd. Och så utgav han sig och skall prisas därför genom hela evigheten. Han kände saligheten i själva givandet och handlade därefter. Så vill nu aposteln, att även vi skola göra.

III.

Sedan aposteln anfört det höga exemplet av Kristi eget utgivande, erinrar han de troende i Korint om *Guds välbehag* till givandet. »Gud älskar en glad givare.» Sålunda en som giver och offerar, icke en som samlar och själv behåller; vidare en som giver villigt och glatt, icke tvunget och olustigt. Gud gör själv det han bjuder oss göra. Han giver och giver alltid med glädje. Att giva är sålunda att likna Gud, och det medför alltid sällhet, lycka och välsignelse samt även vinst.

Detta må en enkel bild förtydliga för oss. Det är två sjöar — en med inlopp men även utlopp, den andra väl med inlopp men intet utlopp.

Genom den förra strömmar den friska fjällfloden, rikare vid utflödet än vid inloppet, tillökad av sjöns egna källor och tillflöden. I den senare åter behålles det vatten, som flyter in, vanligen absorberat genom avdunstning, såsom Jordans vatten i Döda havet. Vilkendera av dessa sjöar är det nu som vinner? Man är genast färdig säga, att det är den senare, den som behåller vad den får. Men i verkligheten är det den förre, den som återger vad den mottager. Ty se dig om. Vid den förres stränder, den som giver, grönskar och blomstrar allt, och särskilt kunna fåglarne icke nog prisa ställets behag med sin sång. Vid den senares stränder åter, den som behåller allt vad den får, är allt tyst, dystert och dött, och sjön själv blir lätt en unken pesthärd, som sprider fördärv och död vida omkring. Så säges det t. ex. att fåglar, som flyga över Döda havet, falla döda ned, därest de icke skynda hastigt förbi. I bilderna av dessa bägge sjöar hava vi sålunda tecknade en glad givares lycka och vinst samt den girige samlarens olycka och förbannelse.

Den välsignelse, Gud förlänar den som giver med glädje, beskriver aposteln med orden: *Den som giver säd åt såningsmannen och bröd till spis, han skall ock giva och förmera edert utsäde och föröka eder rättfärdighets frukter, så att I uti allt varden rika till all givmildhet i enfald, vilken genom oss verkar tacksägelse till Gud.* Här gälla orden:

Som regn igenfår havet vad gavs i dimma;

Ej ångrar odlarn sådden i skördens timma.

Aposteln vill säga med sina ord, att ju mera någon öppnar sitt hjärta till att giva, desto rikare strömma Guds nåd och kärlek ditin, varigenom det blir lättare för varje gång att giva. Så förmerar Gud utsädet och även rättfärdighetens frukter, det vill säga både förmågan att giva och villigheten att giva, så ock lönen för den, som giver villigt. Liksom havet får igen i klara och strida regndroppar, vad det gav i den uppstigande dimman, så stiga lov och pris upp till Gud ur deras hjärtan och munnar, som blivit föremål för givandet, vare sig det är Guds allmosehjon, de fattiga eller de omvända hedningarne, och så nedkallas rik välsignelse över dem som givit. Varjämte Kristus, som så väl kände evigheten och aldrig överdrev, ofta talade om lön för givandet i de rättfärdigas uppståndelse. Sålunda är det idel förmån och vinst att få giva. Det är givandets *nåd*.

Och nu: Om vi veta detta, hundrafalt lyckliga, om vi även öva det.

Välkommen! *

Mel.: *Ur svenska hjärtans djup en gång.*

*Välkommen hit från Mälarns strand
till Österns torra ökenland,
till vårt förglömda folk.*

*Re'n höres morgonvindars sus,
i öster uppgår världens ljus
för nödens barn i sorgens hus.
Kom hit, du fridens tolk.*

* Denna lilla vers, författad av missionär L. E. Högberg, sjöngs på svenska av både de kinesiska och turkiska barnen i Kaschgar vid sekreterare Sjöholms och de andra missionärernas ankomst dit den 8 okt 1913.

Besök vid vårt årsmöte. | Det är en glädje för oss att kunna meddela, att Missionsförbundet vid sitt stundande årsmöte i början av juni får beräkna besök av *professor G. Hausleiter* från Halle, Tyskland, vilken enligt meddelande till lektor Waldenström kommer hit för att göra oss en påhälsning.

Professor Hausleiter är en av de mest framstående männen på det tyska missionsområdet. Vi motse hans besök med stort intresse.

* * *

Vinterns missionskurser. | De missionskurser, som voro planerade att hållas under denna vinter, äro nu överständna. Missionärerna, som deltagit i dessa kurser, ha återvänt, själva mycket uppmuntrade och vederkvickta av umgänget med missionsvännerna på olika håll. Den ena kursens deltagare ha i detta nummer ett särskilt tack till vännerna på de platser, som de besökt. Men vi äro övertygade om, att de andra kursdeltagarna äro lika tacksamma, ehuru de icke kommit på den tanken att genom tidningen frambära ett särskilt tack. Även Expeditionen känner sig för sin del stå i stor tacksamhetsskuld till vännerna på alla de platser, där dessa kurser mottagits och där så mycket gjorts för deras befrämjande. Må Gud välsigna alla, som på ett eller annat sätt bidragit till de goda resultat, som vunnits. Det gäller vårt gemensamma stora verk, som blivit oss ombetrott av missionens Herre.

* * *

Glädjebud från Kongo. | Den senast mottagna Kongoposten har bragt

oss ganska många uppmuntrande underrättelser. Bland annat meddelar missionär Arvid Larsson i brev från *Nganda*, att de där vid jultiden fingo på en gång upptaga genom dopet i församlingen icke mindre än 25 personer.

Likaledes meddelar missionär A. Walder i brev från *Kingoyi*, att de vid samma tid hade glädjen att på en gång få döpa 54 personer, som därför genomgått sin tid i den s. k. dopskolan. Även vid andra stationer har man under sista tiden haft glädjen att få upptaga icke så få nya medlemmar i församlingen.

* * *

Hemkommen missionär. | Missionär *E. John Larsson*, som ånyo verkat i Kaukasien en sjuårsperiod, återvände till hemlandet via Petersburg och Åbo den 31 mars. Hans familj återkom till hemlandet redan förlidet år och har under tiden varit bosatt i Kristinehamn.

Må Gud välsigna dessa våra vänners vistelse i hemlandet!

* * *

Hemkommande missionärer. | Enligt meddelande från Kina komma våra missionärer *F. A. Wennborg* med familj, *K. A. Nilsson* med familj och syster *Anna Jönsson* att lämna Hankow den 10 april för att över Sibirien resa hem till Sverige. De torde vara att förvänta till Stockholm omkring den 1 maj.

* * *

Oron i Kina. | Ehuru den s. k. revolutionen i Kina för länge sedan är utkämpad, så är likväl icke därmed allt lugn återställt. Under senare tid har en mäktig rövare, som kallas »Vita Vargen» och som är åtföljd av stora skaror anhängare, oroat folket särskilt inom provinsen Honan. Han har även varit nära vår station Macheng, så att

missionärerna och stadens innevånare varit beredda på flykt. Hittills ha de dock skonats. Regeringens trupper, som äro utsända för att infånga rövarhövdingen, lära uppgå till mellan 40- och 50 tusen man.

* * *

Glöm icke vår understödsfond. | Enligt en gammal överenskommelse skulle vi under våren på någon lämplig dag upptaga en kollekt till förmån för Svenska Missionsförbundets understödsfond. Ofta har dock denna sak blivit avglömd. Men nu behöves ett gott tillskott mer än någonsin, ty utgifterna från fonden voro under förlidet år betydligt större än inkomsterna. Vi bedja därför vänligen, att missionsföreningarnas och friförsamlingarnas styrelser godhetsfullt bestämma någon

lämplig dag för denna kollekts upptagande. Hopsamlade medel insändas till vår expedition.

* * *

Personliga meddelanden. | Enligt meddelande, som ingått från Kina, ha våra missionärer *Gustaf Cederlöf* och *Maria Aeling* ingått förlovning med varandra i Hwangchow den 3 mars.

Vi tillönska de nyförlovade Guds rika välsignelse över den ingångna förbindelsen.

Missionär *A. P. Tjellström* i Shasi meddelar, att Herren den 1 mars skänkte dem en välskapad dotter.

Likaså skriver missionär *G. Raquette* i Kaschgar, att de den 7 mars fått mottaga en välskapad dotter.

Må Gud välsigna föräldrar och barn!

Vår och påsk.

Drivan smälter. Vårens sköna
blomster visa sig på nytt.
Snart stå fält och ängar gröna.
Livet vaknat, döden flytt.
Slutet blev på vintern lång
vårluft, läckdrill, höljesång.

Det var vinter. Dödens duala
lagt sig över andens värld.
Vida fälten stodo kala,
kölden frängt till hjärtats hård.
Livets furste då stod upp,
gav åt världen nyfött hopp.

Det blev vår som ej tillförne,
ljus och kraft från himlens höjd.
Livets ros sprang fram ur förne,
sorgen böts i jubelsfröjd.
Det blev påsk som aldrig förer —
Kristus öppnat livets dörr.

Oskar Hultkrantz.

Från vår yttre mission.

Julbilder från Hwangchow.

Hwangchow den 30 dec. 1913.

Kära missionsvänner!

Frid!

Kineserna hava bland många andra goda seder den att före nyåret söka klarera sina skulder.

Då jag i Sverige reste i bygderna och hörde, med vilken glädje vännerna läste breven från missionärerna, tänkte jag: ja, huru svårt det än kännes att skriva i en tidning, så skall jag här-efter glädja dem med en hälsning då och då. Det är denna skuld, som jag burit på ända sedan jag kom tillbaka hitut och som nu till en del måste klareras, innan det nya året kommer.

Jag räknar det som en stor förmån, att jag fick lära känna så många kära missionsvänner från norr till söder under min vistelse i hemlandet, och jag tackar Gud för den uppmuntran jag genom Eder offervillighet och kärlek fick mottaga. Må Gud löna Eder alla, kära vänner, efter rikedom av sin nåd, och mån I aldrig tröttna utan hålla ut, tills Jesus kommer.

Det var med ett hjärta fullt av tack-samhet till Gud, jag för över ett år sedan återkom hit till vårt kära Hwangchow och arbetet här. Under den tid jag varit borta, hade ju revolutionen utbrutit och mycket blivit förstört på många platser, men vi hade fått behålla allt, och alla kamraterna voro bevarade. Vår präktiga nybyggda flickskola fick jag nu se för första gången. Då jag reste hem, var endast grunden grävd, och nu stod den där så stor och ståtlig, vittnande om missionsvännernas outtröttliga offervillighet.

Det är i denna skola bland våra 60 flickor, i ålder från 10 till 25 år, jag under det gångna året fått vara med och dra mitt lilla strå till stacken, då det gällt att leda dessa unga in på livets väg. Det är en sådd, som i sin tid skall bära evighetsskörd enligt Herrens ord. Ja, hjälpe Herren oss att vara trognal!

Jag vill också säga Eder, kära vänner, ett varmt tack för alla trogna förböner under det gångna året! Vi hava förnummit kraften av dem mer än en gång. En oförklarlig lycka och sällhet kommer över oss, och vi säga: nu bedja vänner för oss därhemma. Vänner, hällen på att bedja för oss, våra församlingar, våra skolor, ja, för hela Kina! Många, ja, otaligt många äro de, som här längta efter frid, men de veta ej vägen. Jag blev så livligt påmind därom härom dagen, då vi hade besök av några kvinnor. Bland dem var en 73 årig gumma, som var grönsaksäterska. Då jag frågade henne, varför hon inte åt kött, sade hon, under det hon lade handen på hjärtat: »Det är för att bli kvitt mina synder härinne.» »Nå, har det blivit något bättre då?» frågade jag. »Nej», sade hon, »det känns likadant.» Vi fingo då ett tillfälle att tala med henne om den enda och rätta vägen till syndaförlåtelse. Hon lyssnade så uppmärksamt, och till sist sade hon: »Men är jag inte för gammal, kan jag få komma?» Huru skönt var det då inte att få försäkra henne, att ingen är för gammal att undfå syndernas förlåtelse hos den store syndaförlåtaren Jesus Kristus.

Den 19 dec. hade vi examen i skolan, och sedan började förberedelserna till julen. Alla, små och stora, fingo nu brått med att göra rent överallt, linda in och skriva på mer än ett 100-tal paket, klistra lika många papperspåsar, bereda julmat, kläda granen etc. Till den senare målade en av

småflickorna en kinesisk flagga att parera den svenska uppe i toppen. Då granen med sina mångfärgade ljus, glitter, bomull och apelsiner stod färdig, märkte man knappast, att det bara var en enbuske. Våra trogna Västeråsvänner hade som vanligt kommit ihåg oss med gåvor till barnen, och lådan hade anlänt just i tid. Ett varmt tack, kära vänner, och Gud löne Eder alla för Eder kärlek och uppoffring!

Det var dagen före »dopparedan» vi alla sedan samlades till julfest omkring granen, vilken tändes av småflickorna under uppläsandet av var sin bibelvers, som talade om ljuset. Aftonen förflöt sedan på ett angenämt sätt med tal, berättelser, bön och sång samt utdelande av gåvor och godsaker.

Ett varmt tack också till ungdomsföreningen i Säfsjö för gåvan av 15 kr., »att användas till fest eller samkväm för barnen». För dessa pengar hade de stora flickorna fått köpa in och bereda julmat, som de alla sedan fingo festa med på själva julafton, då vi svenskar voro samlade hos våra vänner Tonnérs.

Juldagen voro vi alla i »ottan», där vi med en stor skara fingo lyssna till den gamla, evigt nya berättelsen om den nyfödde Judakonungen Jesus Kristus. Efter förmiddagsmötet hade vi en mycket högtidlig stund, då bland andra fem av våra skolflickor fingo mottaga det heliga dopet och en, döpt som barn, upptogs till fullt medlemskap i församlingen. »Gud välsigne dem!» var den bön vi uppsände, då vi sågo dem därframme och hörde deras bekännelse att vilja följa och tjäna Jesus. Det alltigenom stämningsfulla mötet avslutades sedan med firandet av Herrens Heliga Nattvard. — Ack, att I, kära vänner, kunde vara med oss en sådan dag och dela vår glädje! Det skulle vara en stor uppmuntran för Eder i missionsarbetet, och många slappa händer skulle taga nya tag för att föra evangelii vagn fram genom världen.

Ungefär hälften av vår stora barnaskara, de som bo närmast, hava nu rest till sina hem, och våra böner följa dem, önskande, att de måtte var och en i sin vrå lysa med det ljus de fått och sprida ryktet om Jesus till de sina och bli dem till välsignelse.

Den 20 januari börja vi ett nytt läsår. Låt oss då vara inneslutna i Edra varma förböner!

Till sist de hjärtligaste hälsningar till Eder alla från Hilma Börjeson, Maria Axling och Eder tillgivna

Anna Berg.

Bilder och reflexioner från Ichang.

Kära missionsvänner!

Huru olika är ej julen härute mot därhemma, men ändock huru lika! I kamratkretsen inom murarna till missionens fridlysta område kan man för en stund glömma, var man är. Men kommer man utom portarna, står man ansikte mot ansikte med hedenomens styggelser. Sannerligen, ett »mörka skuggors land» är Kina.

Vi hava dock här en liten skara, som, Herren till pris, är villig att »följa Lammet, varthelst det går». För dessa inleddes julen med otta i kapellet, som kineserna själva på ett smakfullt sätt dekorerat. Annandagen hade vi såsom I därhemma en offerdag. Om vi ej ännu kunna omtala så stora resultat, glädjas vi dock över den lilla nätta summan av 40 kr. Församlingen hyr predikolokal i en närliggande stad, och insamlingen var avsedd för detta ändamål. Söndagsskolfesten var ock en glädjedag, som ej bör tyst förbigås.

Dagskolornas avslutning ger anledning till åtskilliga tankar om barnens intelligens och missionens välsignelse. Kristendom är ju det förnämsta ämnet. Huru intressant är det likväl ej att se den blivande kinesmannen framför kartan. Med klarhet redogör han för

Klockstapeln vid stationen i Ichang.

olika länders och städers läge och naturförhållanden. För några år sedan skulle en kines ansett det under sin värdighet att taga notis om något annat land än sin eget. Tänka vi sedan på matematik, naturlära och historia och att även flickorna få lära dessa saker, dessa som förr ej ansetts ha rätt att ens lära sig läsa, så måste vi storligen prisa Gud för de underbara förändringar, som äga rum. Det synliga medlet till allt detta är den evangeliska missionen.

Alldeles till jul fingo vi upp vår stora klocka på en rätt hög klockstapel. Med klangfull stämma förkunnar den nu, när gudstjänsttimma stunda. Vi tro förvisso, att mer än en kines därigenom skall komma inom hörhåll för den frälsande sanningen.

Allmänna böneveckans första dag var »storsöndag» med nattvardsfirande. Vi hade då glädjen att i församlingens sköte upptaga

två »plantor», nämligen en av våra mest förhoppningsfulla skolgossar och en flicka tillhörande ett par äldre församlingsmedlemmar. De övriga kvällarna hade vi gemensamma möten med de skotska och amerikanska missionerna. Kväll efter kväll voro de olika kyrkorna tyllda av uppmärksamt lyssnande skaror. Vid varje möte talade en utlänning och en kines. En god bödens ande förnams.

Om vi än understundom med vemod se, huru ringa frukt verksamheten bär, så värmer det likväl hjärtat att betrakta det lilla, som vunnits. Men vid en sådan tid som det kinesiska nyåret vill hjärtat krympa tillsammans av vemod och medlidande. Ehuru den yttre nöden i sina mångahanda former är obeskrivlig, tyckes den dock endast vara skuggan av verkligheten. Vi våga ej denna gång försöka säga något om vad vi tro vara denna verklighet. Här endast en reflexion, som jag osökt gjorde vid en vandring genom staden nyårsdagen. Kinesen har ej mer än en högtid på året. Denna är dock från kinesisk synpunkt en riktigt storlagen vilo- och offerfest. Alla affärer stängas, och allt arbete avstannar. Det

Interiör av kapellet i Ichang.

otroliga inträffar, att rengöring äger rum både inom och utom hus. Alla familjer, rika och fattiga, offra till sina olika gudomligheter. Under de senaste 24 timmarna torde i denna stad på knappt 100,000 invånare ha uppbränt avgudaoffer till ett värde av 100,000 kronor. När jag i skymningsstunden gick fram mellan de trolskt brinnande offereldarna, trängde sig med makt den frågan fram: Huru mycket offrar jag till den levande och sanne Guden, som ständigt omgiver mig på alla sidor med sin väldiga nåd? Här t. ex. strävar en fattig kinesfamilj i månader för att spara in offerpenningar. Man bor i ett uselt matthus, fryser och svälter för att sedan till förmenta gudars blickande eller till avlidna andars underhåll bränna upp sin dyrt förvärvade egendom. När så offerdagarna äro över, står husfadern med sin familj arm och utfattig mitt i den kalla årstiden. Har månne jag, som blivit så rikt välsignad av min Gud, en enda gång i mitt liv givit honom ett så stort offer, som miljoner kineser årligen frambära till — »onda andar» (1 Kor. 10: 20)? När vi offra, taga vi ju ofta av vårt överflöd eller i bästa fall av vad vi möjligen kunna undvara. Kinesen har lärt konsten att giva »änkans skärv» — taga allt, vad han har. Gud, giv oss nåd att vara trogna förvaltare!

Varma hälsningar till alla missionens vänner.

Eder i arbetet förbundne

Frits Rydgård.

Ichang i januari 1914.

Ett tack från Macheng.

Machenghsien den 29 jan. 1914.

Kära missionsvänner!

*»Fridens Gud give eder friden
alltid och på allt sätt.»*

Redan har en hel månad flytt sedan jul. Det är därför bra sent att skriva

en julschildring. Men en hälsning och ett varmt tack vill jag å egna, min hustrus och mina kamraters vägnar bringa de vänner, som genom gåvor bidrogo att göra julen skön och angenäm för oss missionärer och våra kristna kineser.

Vid julottan invigdes kyrkklockan, för vilken ett mindre korsprytt torn blivit byggt över stationens huvudingång. Varje lördags afton kl. 6 sänder den sina toner ut över staden och den närliggande bygden, förkunnande: »I morgon är det sabbat. Kommen till den levande Gudens hus!» Sedan kallar den tvenne gånger, en halv timme och fem minuter före gudstjänstens början. Vi äro så glada åt vår klocka. Väl är den liten men likväl en påminnelse om hembygdens malmrikare klockor.

En hel rad av möten ligga jämte böneveckan bakom oss. Vi ha haft fester för våra skolbarn, för församlingens medlemmar och därjämte skioptikonföreläsning, då bilder från Sverige, Kongo, Palestina och Amerika förevisats. Det var något nytt och högeligen intressant. Folk samlades i större mängd, än vi kunde bereda plats för. Mer än en uttryckte sin stora förvåning över den väldiga förändring, evangelium åstadkommit i Kongo. Vår lärarinna i flickskolan sade: »Den är större än hos oss.» Och nog är den där mer i ögonen fallande. Men även i Kina har evangelium utfört storverk. Trots flydda tidens ihärdiga motstånd har kristendomen blivit en makt, vilken likt surdegen omgestaltat mångt och mycket i detta väldiga land.

Jag har i dessa dagar lämnat upp-gifter för vår mission till den årligen utkommande årsboken över de protestantiska missionerna i Kina. I detta års upplaga skall en jämförelse mellan ställningen 1910 och 1913 göras. Som det torde intressera missionsvännerna, vill jag angiva några siffror, belysande vår mission i Kina.

År 1910 voro vi 31 missionärer på fältet, nu äro vi 35. Då hade vi 76 infödda arbetare, nu 100. Då hade vi

693 skolbarn i våra dagskolor och 45 i de högre skolorna, nu 1,067 i de förra och 119 i de senare. År 1910 uppgingo söndagsskolbarnen blott till 392, nu 879. Då hade vi 1,068 församlingsmedlemmar, nu 1,374. Det året behandlades 3,191 sjuka och det flydda året 6,587. Dessa siffror mana oss till tack och lov. De vittna om förökad offervillighet från våra kära missionärsvänners sida och om att »edert arbete icke är fåfängt i Herren».

Vi glädjas, då arbetet växer ut och famnar allt flera av Kinas miljoner, och det med rätta, men en stor fara är dock för handen, den, att det ej fördjupas i samma mån det vidgas. Hålle Herren oss, sina vittnen, rätt vakna över denna allvarliga sak! Vänner, bedjen om Guds Ande i allt rikare mått över oss och våra kinesiska kristna!

För några dagar sedan rådde stor förskräckelse och oro i vår annars så fridfulla stad. En rövaranförare, »Vita Vargen» kallad, den mest fruktade i hela Honan, befann sig med sin mordiska rövarskara, uppgående till några tusen man, varav de flesta beridna, på blott 2 à 3 dagsresor härifrån. Tvenne städer blevo plundrade och många personer mördade. Missionärerna lyckades fly, en blev likväl sårad ehuru ej svårt, men allt deras bohag slogs i spillror, utom vad rövorna kunde föra med sig.

Som nu ryktet sade, att de skulle komma denna väg, hölls sträng vakt vid stadsportarna, vilka blott öppnades på glänt och voro färdiga att vilket ögonblick som helst förbommas. Flera av stadsborna, särskilt kvinnor, lämnade i förskräckelsen staden.

Men Herren tillstodde icke rövorna att taga denna väg. Om de kommit, hade vi — mänskligt sett — varit prisgivna åt deras godtycke, ty inga soldater funnos till vårt försvar. Nu ha vi emellertid fått soldater. Medan detta skrives, hålla de som bäst på att tåga in i staden. Må de nu blott vara pålitligt folk och ej sådana, som, om

rövorna skulle komma, göra gemensam sak med dem. Dyligt har hänt flerfaldiga gånger i detta land.

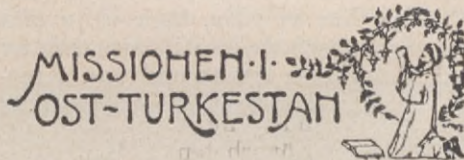
Varje gång, jag blickar ut genom fönstret vid mitt skrivbord, mötes mitt öga av korset på det lilla klocktornet. Det talar så underbart, detta lilla anspråkslösa kors. Det vittnar om ett annat kors, tungt och svårt, på vilket min Frälsare en gång dog för mina och all världens synder. Det säger mig, att i detta tecken skall denna nation vinnas för konungars konung, att genom det skall liv och hälsa tillflöda den och dess många sår läkas. I stunder, då modet liksom sjunker och tryckande, beklämda tankar fylla hjärtat — en blick på korset, och det ljusnar.

Det är korsets budskap Kinas folk mer än något annat behöver.

Med de varmaste fridshälsningar från mig, min hustru och alla på stationen,

i Herren tillgivne

D. R. Wahlquist.

Julen i Jängi-Hessar.

Jängi-Hessar den 4 jan. 1914.

Kära missionsväänner!

Jag är Herren, din Gud, som fattar dig vid handen, som säger till dig: »Frukta icke! Jag hjälper dig.» Jes. 41: 13.

Vi ha nu firat både jul och nyår, men i en omgivning som denna är intet hopp att erhålla helgdagsstämning. Hela omgivningen skär däremot. Juldagen och likaså nyårsdagen inföllo ju på en torsdag, som här är basar, d. v. s. marknadsdag. Då kommo de flesta sjuka till oss för att erhålla hjälp, och min man måste stå till de-

ras tjänst. Som vi beslutit att ha trenne julbjudningar, en för de mera ansedda i staden såsom ett medel att stiffta bekantskap med dem och en fattigbjudning, måste br. Palmberg på marknadsdagen göra uppköp därför. På eftermiddagen bars vår orgel ned i det rymliga mottagningsrummet i sjukhuset, som vi använde som samlingsrum. Jag satte mig vid orgeln och började spela. Porten till gatan och dörren till rummet stå öppna; musik och sången locka in en 25 personer. Det kom på min mans lott att tala den dagen. Han sökte fångslanderas uppmärksamhet med juldags-evangeliet, men just som han kommer till huvudsaken, reser sig en kvinnlig åhörare upp, och i det hon går ut, säger hon ljudligt: »Jag har långt hem, jag måste gå», och de flesta följa hennes exempel. Nu var det att börja sjunga och spela igen, och snart hade vi en större skara samlad, som lyssnade en stund till talet om den nyfödde Frälsaren.

En stor post, som anlände på juldagen, beredde oss stor glädje. Den medförde ock goda nyheter från våra älskade barn, anförvanter och vänner. Tack till alla, som kommit ihåg oss!

Till tredje dag jul voro stadens begger (mellanhänder mellan folket och den kinesiska överheten) högste domaren, »högskolornas» lärare, några muhammedanska präster, ett par äldste och flera av våra grannar inbjudna, tillsammans 25 personer. Till vår glädje infunno sig de flesta. O, vad rangskillnaden är stor i detta land! För att ej i början stöta oss med dessa storheter fingo vi lov att placera våra gäster i tvenne mattbelagda rum. I något mer än fyra timmar måste broder Palmberg och min man underhålla sina gäster. Det är ett drygt arbete, när man i allmänhet ej kan få mer än ett lakoniskt »hä-ä» till svar. De frukta ock för varandra; får man dem på tu man hand, äro de litet mera friskspråkiga.

Fattigbjudningen, som vi hade 5:te

dag jul, var i allo mera intressant, om den ock var mera arbetsam. Redan på morgonen kommo många fattiga med sina skålar och satte sig att vänta ute på gatan. Vi hade på förhand genom prästen i »mähällan» (församlingen) utdelat omkring 200 biljetter. I tvenne väldiga grytor kokades nu anrättningen, »schájle asch» (risgryns-soppa med kött, lök och morötter i). När måltiden var redo, var platsen utanför porten och gatan till trängsel fylld av fattiga. Vi hade ej mindre än 3 portar och grindar bevakade för att reglera folkströmmen. Då ytterporten öppnades på glänt, blev en sådan rusning, att många svaga åldringar stupade och hotade att bli ihjältrampade av den påträngande skaran. Vi hade all möda att få upp de fallna, och sedan en flock insläppt, stängdes åter porten. Sedermera gick det lugnare till. I tur och ordning fingo de nu gå fram till grytorna med sina lerskålar och få dem fyllda, och sedan släpptes de ut genom en annan port. Den, som tror, att alla dessa fattiga ägde var sin lerskål, känner ej fattigdomen här ute. Hälvten hade inga skålar. Några togo den kokheta anrättningen i torra pumpska, andra i sina fårskinns-mössor, i kappfliken eller i ett hörn av den trasiga livgördeln, sak samma blott de fingo litet av den goda maten. Ungefär 300 fattiga bespisades på detta sätt. Hela bjudningen gick till omkring 25 kr.

När man såg dessa elända: fattiga, halvnakna, blinda, halta, lama och förkrympta, rördes man nästan till tårar. Vad man fylles av tacksamhet för den lott man själv äger, men huru hopplös är ej tanken att endast kunna mätta dessa hungrande en eller annan gång! Många av dem ha sin hemvist i »mazaner» (kupoler över gamla gravar), vilket de ju anse som ett bevis på helighet. Arna, förvillade skaror!

Vi hade lyckats få några små »vildar» i skolan och försöka »tämja» dem. Sedan de gått här några dagar, ha de nu flytt från oss, troligen skrämde av

våra motståndare. En av barnens mödrar kom med en käpp i högsta hugg och föste sitt barn från skolan. Men sedan i fredags ha vi fått en ny uppsättning, som förefaller vara från bättre hem än de andra. Få se, huru länge vi få behålla dem! Vilken glädje, om de vågade stanna hos oss! Då först kunna vi tänka på en mera ordnad undervisning.

När I som förebedjare träden inför nådens tron och framläggen edra sändebud bland hedningar och muhammedaner, *glömmen* då ej den nya missionsstationen i Jängi-Hessar med dess arbetare, beder

Eder i Herren tillgivna
Sigrid Högborg.

Daggryningens tecken.

Jarkend den 26 jan. 1914.

Kära missionsvänner!

Frid!

Ty natt skall icke förbliva, där nu ångest råder. Es 9: 1.

Om Turkestan kan sägas, att det är ett solskenets land, ty de mulna dagarnas antal är ringa. Men är ljuset rådande i naturens värld, så är det andliga mörkret så mycket tätare. Rättfärdighetens sol med läkedom under sina vingar har inte ännu fått lysa över detta folk. Därför råder ångest på djupet i varje sinne, som ännu inte blivit alldeles förslöat — ångest hos dem, som lida till följd av egen eller andras synd och last, ångest i mången kvinno själa, som darrar under mannens tyranni och fruktar att, när hälsa och fågning flytt, bli utkastad och se en annan intaga sin plats. Ja, är icke själva den slöa, likgiltiga okunnigheten ett ångestfullt rop efter ljus och ledning?

Visserligen höras ofta i aftonens tystnad tempelklockors klang, men de ljuda ej från Herrens hus. Moské-

erna kalla människorna till bön, men en bön i den falske profetens namn och på ett främmande språk. I hedenomens natt finner ingen frälsningens väg, och den islamska halvmånens sken är för dunkelt att leda någon vandrare rätt. Dock, mörkret skall icke förbliva. Ljusglimtar, bebådande en bättre dag, saknas icke. De många, som förr ej visste om någon sabbatsvila, men nu söndag efter söndag komma för att lyssna till frälsningens budskap, visserligen bär de vittne om att arbetet ej är förgäves. Förr kommo de av nyfikenhet och intresserade sig mest för att se, hur missionärerna bodde, hur de voro klädda o. s. v. Nu komma många för att höra det evangelium förkunnas, som de förut så mången gång lyssnat till men som aldrig blir för gammalt. Vissa tider är mötesbesökarnas antal 2- à 300. De sitta tätt packade och lyssna så uppmärksam, som någon församling kan göra hemma i Sverige. Visserligen händer det någon gång, att en liten företagsam världsmedborgare tycker, att det är för litet, att endast en skall låta höra sig, och därför upphäver sin röst i församlingen för att få det litet mera omväxlande. Det kan därvid ock hända, att den lilles mor, då hon skall avstyra hans tilltag, också ställer till med ett extranummer på mötets program. Men i stort sett är dock stillheten den bästa önskliga.

Ett glädjande tecken är ock, att vår skola vunnit allt mer förtroende, så att även någon av det bättre folket dristar sända barn dit. De ha funnit, att barnen i missionens skolor få lära mer än i deras egna s. k. högstskolor. En ovärderlig gåva är vår präktige infödde troende lärare, som icke blott i skolan är en dugande kraft utan ock på de offentliga mötena med frimodighet förkunnar evangelium.

Inga svenska barn kunna väl med större glädje motse julen än våra skolbarn. De tycka, att de kristnas högtider äro mycket bättre än folkets egna. Innan de kommo i beröring med mis-

sionen, visste de inte om någon högtidsglädje. Vid examen en vecka före jul fingo barnen som premier tyg till kappor. Dessa syddes färdiga till jul, och på juldagsmorgonen kommo alla barnen högtidsklädda, förväntansfulla och glada för att närvara vid ottan. Med sina vackra, klara sångröster bidro de till att höja högtidsstämningen. Att en skara muhammedanska barn med glädje sjunga sånger om den nyfödde Gudasonen, vittnar om, att det börjar dagas för folket, som sitter i mörkret.

Församlingen här är inte stor. Sedan två av dess medlemmar i somras utvandrade till Indien, utgöres den av tre personer, nämligen den ovanämnde läraren och hans hustru samt en präktig ung man, skomakare till yrket. Denne senares hustru är också mycket påverkad av kristendomens sanning, vadan vi hoppas, att även hon snart skall följa sin man och bli kristen. Dessa våra troende äro oss till stor glädje. De synas tillväxa i det goda och äro frimodiga bekännare, fastän de ofta få röna fiendskap av sina forna trosförvanter och stundom även av sin släkt. Första söndagen i månaden fira vi Herrens måltid tillsammans med församlingen. Det är högtidsstunder för oss alla, då vi få tillsammans fira minnet av Frälsarens lidande och död, vars betydelse muhammedanerna så ivrigt och fanatiskt förneka.

Denna lilla grupp av omvända muhammedaner är en förstlingsfrukt av missionen på denna plats och vittnar om att muhammedanmissionen, fastän den ännu är av mera vägrödjande art, dock inte saknar sina synliga frukter. Må detta uppmuntra oss, så att vi inte tröttna i arbetet.

Församlingen har även en sparbössa, vari var och en varje månad nedlägger sina bidrag och därigenom visar sig vilja även med sina ägodelar tjäna Herren. Annandag jul hade vi sparbössetömning. Under överläggningen om bästa sättet att använda det under året insamlade ingalunda föraktliga beloppet framgick, vilket stort intresse

våra troende ha för Guds verk bland sitt folk. Det beslöts, att de troende skulle besöka fattiga sjuka och bringa dem lekamlig hjälp på samma gång som de skulle visa dem till den store läkaren Kristus. En del av pengarna skulle ock användas till evangelier och traktater, som församlingsmedlemmarna skola dela ut till fattiga. Den ovanämnde skomakaren är mycket frimodig att bekänna sin tro för sin omgivning samt att söka sprida skrifter. Han har fått utstå inte lite försmädelse, och mera har han med all säkerhet att vänta. Hans grannar ha sagt honom, att om inte missionärerna vore, skulle han inte vara säker för sitt liv. De, som känna honom, köpa intet av honom. Det är endast till lantbor, som komma in till staden på basardagarna, han får sälja sina skor. Vi vilja anbefalla såväl honom som de andra troende i Guds folks hågkomst. Bedjen, att de må få kraft att övervinna och uthärda!

På tal om skriftspridning förtjänar ock att nämnas, att en av missionens upptagna gossar visat sig mycket duktig i det arbetet. I basarerna har han fått sälja icke så få evangelier och traktater. Han har därvid läst en berättelse ur någon traktat och samtidigt utbjudit sina skrifter. Somliga ha förundrat sig över hans skicklighet i läskonsten, andra ha i förskräckelsen över hans djärva tilltag läst den muhammedanska trosbekännelsen och sagt: »Bliv muselman!» Åter andra ha kallat honom religionstjuv och otrogen. Men han har gått sin väg lugnt fram och försökt på en annan plats. Att bland detta lands egna söner finnas sådana, som äro villiga att utstå försmädelse för att bland sina bröder förkunna frälsningens ord, detta vittnar om att skuggorna vika och sol går upp även på denna mörka ort.

Inte kunna vi räkna de omvända i hundratal, knappast i tiotal ännu. Dock veta vi, att även här skall skördens dag inbryta, om vi icke tröttna.

Med kära hälsningar

Gustaf Ahlbert.

Missionsvänner!

För de kärleksbevisningar i form av julgävor, som även med sista sändningen till Kaschgar nådde oss, bedja vi att få på det hjärtligaste tacka. Ingen sak har varit för liten för att sprida glädje, och allt tillsammans har satt oss i stånd att vinna många hjärtans tacksamhet, och särskilt tro vi,

att den glädje, vi med edra gåvor kunnat bereda våra skolgossar, skall visa sig bliva till välsignelse.

Gud välsigne alla givare, för oss kända såväl som okända! Vår himmelske Fader känner varje till hans tjänst villigt hjärta.

Hancheng, Kaschgar, febr. 1914.

Ellen och John Törnquist.

Svenska Missionsförbundets Ungdoms offerdag Palmsöndagen.

Vid Svenska Missionsförbundets Ungdoms årshögtid beslöts att inom alla till S. M. U. anslutna ungdomsföreningar anordna *en offerdag* för dess verksamhet *Palmsöndagen*, den 5 april 1914. Det är om detta beslut vi härmed vänligen vilja erinra alla våra ungdomsföreningar, såväl dem, som redan formligen anslutit sig till S. M. U., som dem, vilka i övrigt stå oss nära och arbeta i samband med våra församlingar. Vi hoppas, att varje ungdomsförening skall passa på tillfället och vördsamt an hålla hos vederbörande församling eller förening att Palmsöndagen eller någon annan lämplig dag få anordna möten i dess lokal och upptaga kollektor eller på annat sätt göra insamlingar för Svenska Missionsförbundets Ungdoms verksamhet.

Svenska Missionsförbundets Ungdom underhåller Madzia missionsstation jämte två missionärer i Kongo, två missionärer och en evangelist i Kina, två i Ost-Turkestan, två i Sunderland, en i Lappland och en evangelist i Ryssland. Därtill kommer det omfattande

arbete, som av S. M. U. utföres inom skilda verksamhetsgrenar i vårt eget land.

Vårt syfte med dessa rader är ock att vänligen uppmana våra äldre vänner inom församlingen att på det livligaste och kraftigaste understödja ungdomen vid denna deras offerdag. Kommen med dem till deras högtid, deltagan med dem i deras bönestunder och deras anordnade offerfester. Uppmuntren dem genom att giva eder gåva till deras mission här hemma och i hednavärlden. Alla ungdomens missionärer arbeta fullständigt tillsammans med Svenska Missionsförbundets övriga arbetare på de olika missionsstationerna. Ingen skillnad råder dem emellan annat än däri, att deras lön skrives på ungdomens konto. Det är alltså vårt gemensamma verk det gäller. Hjälpem därför ungdomen vid deras offerdag Palmsöndagen, och de unga skarorna skola sedan, då våra övriga offerdagar komma, under sommarens och höstens lopp med glädje medverka till ett gott resultat vid dessa. *J. N—én.*

Vädjan till evangelii förkunnare i Sverige.

Varje sann fosterlandsvän ser med bekymmer, huru otro, gudsförakt, förslöad ansvars känsla, kränkning av rätt-

färdighetens och sedlighetens enklaste bud, tvedräkt jämte andra synder gripa omkring sig bland vårt folk. Särskilt

måste man i denna tid, då angelägenheten av vårt lands försvar mot yttre fiender så starkt träder i förgrunden, betänka, att ovan nämnda inre fiender — och bland dem ej minst tvedräkten, som för med sig inbördes bitterhet, lidelsefull häftighet, underkännande av andras goda avsikter m. m. d. — måste övervinnas, därest vi utåt skola hava någon verklig och samlad kraft och ej draga över oss Guds dom.

Under allt detta tränger sig den frågan oemotståndligt fram: huru skall det bliva annorlunda, huru skola vi

undfly Guds dom? Vägen härtill är blott en: botens väg.

I dessa ansvarsfyllda tider vilja därför undertecknade, under villigt erkännande av att vi alla utan undantag behöva göra bot inför vår Gud, ställa en vördsam vädjan till evangelii förkunnare i vårt land, att de måtte såväl uppmana Guds folk till trägen bön som kraftigt söka väcka sina åhörare skuldmedvetande, på det att det sålunda framburna ordet må verka bätt-ring till liv och vårt folk gå en ljus framtid till möte.

Stockholm i mars 1914.

<i>O. Bernadotte.</i> Prins.	<i>H. Dillner.</i> Överste.	<i>Karl Fries.</i> Fil. doktor.
<i>Fr. Hammarsten.</i> Kyrkoherde.	<i>John Johansson.</i> Pastor i Baptistsamfundet.	<i>C. G. Lundin.</i> Pastor i Baptistsamfundet.
<i>K. J. Montelius.</i> Pastor, sekreterare i Evangel. Fosterlandsst.	<i>J. P. Norberg.</i> Pastor i Svenska Missions- förbundet.	<i>J. Norrby.</i> Diakonissanstaltens föreståndare.
<i>Joh. Rinman.</i> Föreståndare för Svenska Bibelinstitutet.	<i>Wilh. Sjöholm.</i> Missionssekreterare i Svenska Missionsförbundet.	<i>K. A. Wik.</i> Pastor i Metodistepiskopal- kyrkan.
	<i>Fr. Ågren.</i> Pastor i Metodistepiskopalkyrkan.	

Ett tack och en hälsning från missionskurserna.

Våra missionskurser äro nu slut för denna gång. Under bön om Guds välsignelse började och fortsatte vi dem, och med mycken bön hade vännerna på de olika platserna gjort sina förberedelser för desamma. Vi kände djupt betydelsen av detta ej så vanliga sätt att göra våra olika missionsfälts behov kända.

Men vad vi ock under resan ofta kände och beklagade var, att vi på grund av tidens knapphet endast helt ofullständigt kunde behandla det oss givna programmets olika ämnen. Ingen kände bristerna i detta avseende bättre än vi själva.

Men trots detta uppmuntrade våra

vänner oss med den försäkran, att våra möten voro till nytta och välsignelse för missionen. Vi fingo också både se och höra sådant, vilket tycktes bekräfta detta. Och vår innerliga bön och önskan är, att dessa missionskurser måtte hava fått i sin mån liva och stärka kärleken till den yttre missionen. Där denna kärlek brinner varm, där finner man i regeln även ett varmt hjärta för den inre missionen.

Vi sända härmed vännerna i Hjo, Sköfde, Herrljunga, Majorna (Göteborg), Möln dal, Tidaholm, Vaggeryd och Hvetlanda vårt allra hjärtligaste tack för allt intresse och för all offervillighet, som I visaden. Vi kände oss ofta

mycket rörda över bevisen på den kärlek, som vi, såsom den yttre missionens representanter, fingo röna.

Särskilt vilja vi tacka våra predikande bröder för all förståelse och allt deltagande i mötena, vilket mycket glatt och uppmuntrat oss. Sist men ej minst tacka vi av hjärtat dem, som

öppnade sina hem och härbärgerade oss. Herren löne för allt.

Edra i Herren tillgivna

Anna Fredén. Elsa Andersson.

D. Gustafsson. C. W. Grahn.

K. W. Engdahl.

När och fjärran.

Skandinaviska sjömansmissionen i Kotka

har sänt ut redogörelse för sitt 15:de verksamhetsår. Arbetet förestås alltför av missionär *Henning O. Sjögren* och fortgår under Guds välsignelse. Ur årsberättelsen göra vi följande utdrag, som i korta ord ger en sammanfattning av årets verksamhet:

Sjöfarten på Kotka pågår numera cirka 9 månader om året. Under 1913 hava in- och utklarerats inalles 925 ångare och segelfartyg, varav 392 finska, 115 tyska, 119 svenska, 82 danska och 145 norska. Ombord å dessa har jag gjort tillsammans över 900 besök. Ett hektograferat »söndagsbrev», nytt för varje vecka, har delats ut på svenska fartyg under 6 månader. Sogneprästen Gundersen i Kristiania har för varje vecka sänt 35 av Fagerborgs Menighedsblad, och av Kirkeklokken, Köpenhamn, ha vi på samma sätt fått 15 nummer varje vecka till utdelning på danska fartyg. I år liksom tidigare ha vi kunnat lämna »Ord fra Gud» i messen på de flesta norska fartyg. Sju bokpåsar från Stockholms fruntimmersförening jämte all slags god läsning på svenska, finska, norska, tyska och engelska, tillsammans väl ett par hundra kilo, ha utdelats. Å lokalen i land ha vi haft regelbundna bönestunder varje söndag kl. 4 e. m. På våren, innan kvällarne blevo allt

för ljusa, och senare från slutet av augusti ha vi haft förevisning av ljusbilder en à två gånger i veckan. De ångbåtar, som antingen måste lämna hamnen strax före jul eller vars besättningar på grund av ishinder icke kunde komma i land, fingo julklappar sig tillsända ombord. För kommande och farande ha vi haft tillsammans sex julgransfester. Inalles ha 173 sjömän sålunda fått sin lilla del av julglädjen. Under tider, då sjöfolk legat på sjukhuset, har en stund vid deras sjukläger så gott som hört till ordningen för dagen. Läsrummet har månatligen besökts av i genomsnitt över 100 personer. Över 300 brev och mellan 3- och 400 kronor i penningar ha genom oss för sjömäns räkning postbefordrats.

Missionskurs i Oxford.

I likhet med vad som skett år 1912 och 1913 kommer även i år att i England anordnas en s. k. feriekurs för missionärer, missionärskandidater och andra för saken intresserade. Årets kurs anordnas i Oxford den 1-29 augusti. Föreläsningarna, som komma att behandla missions- och religionshistoria, antropologi, fonetik, pedagogik m. m., hållas i Keble College. Föreståndare för kurserna är d:r H. U. Weitbrecht. 33 Onslow Gardens, Muswell Hill, London N.